జీవనవాహిని

రాధికా శాస్త్రి, Princeton Junction, NJ

డియర్ మధూ!

నీ పుట్టిన రోజుకో లేక న్యూఇయర్‌కో గ్రీటింగ్ కార్డ్ పంపడమేకాని యింత సుదీర్ఘమైన ఉత్తరం వ్రాస్తున్నానెందుకో అని ఆశ్చర్యంతోపాటు కొంచం కలవరంగా కూడ ఉండేమోగదూ. నిజమే నీ ఊహ. నా మనోసాగరంలో కలిగే తరంగాల ఉధృతాన్ని అరికట్టలేనుగాని నీతో చెప్పుకుంటే కొంత ప్రశాంతత ఏర్పడవచ్చు. ఈ ఉదయం ఏపనీలేక తీరికగా ఉంది. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. మాధవ్ ఉదయం ఎనిమిది గంటలకే వెళ్ళిపోయారు హాస్పిటల్‌కు. తనకు వీక్ డేస్ కి వీకెండ్‌కి తేడా అట్టే లేదు దినచర్యలో. ఉదయం ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో వెడితే రాత్రి 7 గంటల తర్వాతగాని యిల్లు కనపించదు. తని ఆదివారాలు మామూలుగాఉండే పార్టీలతో పాటు రియల్ ఎస్టేట్ వ్యవహారాలు, డాలరుని పది డాలర్లుగా ఎలా మార్చుకో గలమా అనే తహతహతో కాలం తెలియకుండానే దొర్లిపోతోంది.

ఈదేశానికి వచ్చిన కొత్తలో అంత బిజీగా ఉండేదిగాదు. ఇంతమంది స్నేహితులూ, మరింత డబ్బూ కూడ ఉండేవి కావు. జీవితం ప్రశాంతంగా గడచేది. పిల్లలు జీవనరంగంలో అడుగు పెట్టిన తర్వాత జీవన విధానంలో మార్పు వచ్చింది. ఎవరో తరుముకు వస్తున్నట్టు గడిచింది గత ఇరవై సంవత్సరాల కాలం. పిల్లలతోపాటు ఉద్యోగంలో ఉన్నత పదవులూ, తద్వారా సిరి సంపదలు, మిలియను డాలర్ల సౌధం ఒకదాని వెనుక ఒకటి వచ్చాయి పోటీ పడుతూ. పోటీ అంటే నిజంగా పోటీ అనే అనుకో. పరుగు పందెంలో ఒక్క అడుగు వెనకబడ్డా, రెండవవానిగానే గుర్తింపు వస్తుంది కాని ప్రథమ శ్రేణిలో వచ్చామని అనరు గదా. ఈ దేశంలో కొందరి వ్యక్తుల జీవన విధానం పరుగు పందెంలాగే అనిపిస్తుంది.

పూర్వం ఇంత వత్తిడి ఉండేది కాదు. ఆ రోజుల్లో అన్నీ కొత్త అనుభవాలూ, అనుభూతులూను. ప్రతి చిన్న విషయానికి భయంగా ఉండేది. మా పాప పుట్టిన తొలి రోజులవి. పసి పిల్లలను ఎత్తుకుని ఎరగను అంతకు పూర్వం . ఎలా హేండిల్ చెయ్యాలో తెలియక కంగారుగా భయంగా ఉండేది. పుట్టిన నాలుగు వారాలకు ఒకరోజు రాత్రి పూర్తిగా నిద్రపోయింది మధ్యలో లేవకుండా. ఏమయిందోనని అప్పుడప్పుడు పాప ముక్కు దగ్గర చేయి ఉంచి చూసేదాన్ని - గాలి పీలుస్తోందా లేదా అనే భయంతో. మర్నాడు డాక్టరుని పిలిచి మాట్లాడితే "కంగ్రాచులేషన్స్! షి విల్ స్లీప్ త్రూ ది నైట్ ఫ్రమ్ హియర్ ఆన్" అన్నాడు. ఏడవ నెలలోనే నడక వచ్చి ముని వ్రేళ్ళతో పరుగు పెట్టినట్టు నడిచేది. స్నేహితులు తమ పాపలకు పరికిణీ, జాకట్టు తొడిగి ముచ్చటపడుతూంటే, నేను మా అమ్మాయికి పాంట్, షర్ట్ వేసే దానిని, లంగాతో నడిస్తే పడిపోయి దెబ్బలు తగులుతాయనే భయంతో. పార్టీలకు వెళ్ళడంకూడా మానుకునేదాన్ని పదిమంది మధ్య పాపకు సుఖంగా ఉండదని. తర్వాత బాబు కలిగాడు. ఇద్దరు చిన్న పిల్లలతో ఉద్యోగం, ఇంట్లో పిల్లల పనితో సతమతమయ్యేది నాకు. ముఖ్యంగా వాళ్ళు సిక్ అయినపుడు వాళ్ళని డేకేర్ సెంటర్‌లో వదలలేక ఉద్యోగంలో సెలవులేక చాలా బాధగా ఉండేది. చాలా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాను ఉద్యోగం కొంతకాలం మానెయ్యాలని. అప్పటినుండి వారిచుట్టూ, వారే సర్వస్వమనుకుంటూ గడిపాను కాలం. పిల్లలు ఎదిగే వయస్సులో నేను సంపాదించే డబ్బుకన్నా, నా ఆలనా, పాలనా ముఖ్యమనిపించింది. ఆనాటి చిన్న పిల్లలు ఈనాడు వారి జీవితాలను వారి అభిరుచుల కనుణంగా తీర్చి దిద్దుకోగల ప్రాజ్ఞులయారు. కాలేజీ చదువులలో ఉన్నతశ్రేణిలో ఉన్నారనే చెప్ప వచ్చు. ఏదో సెలవలకు అతిథులుగా ఇంటికి వచ్చి నాల్గురోజులుండి వెడతారు. ఆ నాలుగు రోజులలోనూ తమ చిన్ననాటి స్నేహితులతో తిరగడంలోనే గడుపుతారు ఎక్కువ భాగం. సెలవలకు వస్తున్నారని నెలముందునుంచీ ఎంతో ఆతృతతో ఎదురు చూస్తూంటే, వచ్చి వెళ్ళడం కూడ అయిపోతుంది ఒకలలాగ.

ఈ దేశంలో పండగలా జరిపే హాలిడేస్‌లో థేంక్స్‌గివింగ్ హాలిడే ఒకటి. ఈ సెలవు దినాలలో ప్రజలు స్నేహితులు, బంధువులతో కలిసి గడుపుతారు సంతోషంగా. ఈ హాలిడే తర్వాత షాపులన్నిటిలో సేల్స్ ఉంటాయి. దగ్గరలో రాబోయే క్రిస్మస్ సందర్భంగా బహుమతులు కొనడంకోసం చాల గంటలు ఈ షాపింగ్‌లోనే గడుపుతారు. ఈసారి పిల్లలు సెలవలకు వచ్చి వెళ్ళిన తర్వాత ఎన్నడూలేని దిగులూ, నిరాశ చోటు చేసుకున్నాయి నాలో. ఏదో వెలితి. ఈ మూడ్ నుండి తప్పించుకుందామని నేనూ మాల్‌కు వెళ్ళాను. అంతా క్రిస్మస్ అలంకరణతో, దీపాలతో చాలా బాగుంది. ప్రతి ఏడూ ఈ క్రిస్మస్ దీపాల అందాలను చూసి ఆనందించడం కోసమే ప్రత్యేకంగా ఒకరాత్రి రైడ్‌కని వెళ్ళి చూసి వచ్చేవాళ్ళం. కాని ఈసారి మనస్సుకు ఆ స్పందన లేదు. జీవనవీణలో ఓ తీగ అపశృతి పలుకుతోందా అన్నట్లు తోస్తోంది మనస్సుకు. ఏదో చెప్పలేని వెలితి, వేదన బాధిస్తున్నాయి.

మనసు గతంలోకి వెళ్ళి వర్తమానాన్ని కొద్ది సేపయినా మరిచి పోవాలని ప్రయత్నిస్తుంది అప్పుడప్పుడు.

నీకు గుర్తుందనుకుంటాను మనం మెడికల్ కాలేజీలో చదువుకునే రోజులు. ఏ చింతా లేకుండా హాయిగా తుళ్ళుతూ తూలుతూ గడిపిన కాలం అది. ఆరోజు సాయంకాలం కాలేజీ వారికోత్సవాలు జరుగుతున్నాయి. నేను విద్యార్థి సంఘానికి సెక్రటరీగదా. సహజంగా చలాకీగా ఉండేనాకు చాలామంది సహాధ్యాయులతో పరిచయం ఉండేది. ఆనాటి ఫంక్షన్‌లో నేను పాడిన లలితగీతం ఇంకా వినిపిస్తోంది నిన్నటి విషయంలా.

"రాధ హృదయం
రాగ నిలయం
మాధవుని దేవాలయం...."

పాట పూర్తయిన వెంటనే చప్పట్లతో మారు మోగింది సభామండలి. తర్వాత వారంరోజులకనుకుంటాను మన సీనియర్ మాధవ్ లైబ్రరీలో కనిపించి "కంగ్రాచులేషన్స్ రాధగారూ. చాలా బాగుంది మీపాట" అన్నాడు. ఎప్పుడూ తన పనేదో తను చూసుకుంటూ ముభావంగా ఉండే మాధవ్ హఠాత్తుగా పలకరించేసరికి కొంచెం ఆశ్చర్యమనిపించినా సర్దుకుని థాంక్స్ చెప్పాను. ఆ తర్వాత కనిపించినప్పుడల్లా స్నేహపూర్వకంగా పలకరించేవాడు. మీరంతా హాస్యం చేసేవారు ప్రవరాఖ్యుడని. ఒకసారి కలిసినప్పుడు మాధవ్ తన అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేశాడు 'మీ హృదయమందిరంలో నాకు స్థానమివ్వ' మని కోరుతూ. చాలా సౌమ్యంగా, స్నేహభావంతో నిండి ఉంది అతని గొంతు. అనుకోని ఈ పరిణామానికి కొంచెం ఆశ్చర్యపోయినా, నాకు వ్యవధి కావాలని చెప్పి మాట మార్చాను. ఇంటికి వెళ్ళిన తర్వాత నా ఆలోచనంతా దీనిగురించే.

మాధవ్ మంచివాడు. తెలివైనవాడేగాని రిజర్వ్‌డ్‌గా ఉంటాడు. గలగలపారే సెలఏటివంటి నా స్వభావానికి నిండుకుండలా తొణకని శాంతస్వభావంగల మాధవ్‌వంటి వ్యక్తి సహచరిగా ఉండడం మంచిదే ననిపించింది. పెద్దలకు కూడ అన్నివిధాల సరిపోయిననే అవడం వలన మా వివాహం ఏ అడ్డంకులూ లేకుండా జరిగి పోయింది. తర్వాత వెంటనే అమెరికాకు రావడం, క్రొత్త జీవితం, క్రొత్త వాతావరణం, అంతా కొత్తే కాబట్టి ఇక్కడ పద్ధతులకు ఎడ్జస్ట్ అయ్యి సెటిల్ అవ్వడానికి నాలుగైదేళ్ళు పట్టింది. ఇక మొదలైంది గానుగెద్దు జీవితం. తెల్లవారకుండానేలేచి ఉరుకులు పరుగులతో రెడీ అయి బయటపడి, చీకటి అయిన తర్వాత యింటికి చేరడం పరిపాటయి పోయింది. అలసి పోయి వచ్చి ఇంట్లో పనిచేసుకోవడంవలన పిల్లలపై విసుగుగా ఉండేది. వాళ్ళు సిక్ అయినపుడు మరీ చిరాకుగా ఉండేది. తండ్రి ఉద్యోగానికి శలవుపెట్టి ఇంట్లో ఉండి పిల్లలను చూసుకోవడం అరుదు సొసైటీలో అయినా సరే. అన్నీ ఆడదానిపైనే పడతాయి. ఉద్యోగం చెయ్యాలి. పిల్లల పెంచుతూ ఇల్లు చూసుకోవడం అంతా ఆడదాని బాధ్యతే. నేను దానిని సరిగా నిర్వర్తించలే పోతున్నానేమో ననిపించేది.

ప్రస్తుతం పిల్లల బాధ్యత తగ్గింది. వాళ్ళు ఇంట్లో లేరు. చేతిలో తగినంత ధనం ఉం ఫ్రీటైమ్ ఉంది. కాని ఏదో లోటు. మాధవ్ బాగా సంపాదిస్తున్న మాట నిజమే. సొసైటీలో ఉ అంతస్తు నిలబెట్టుకునేందుకు పెద్ద ఇల్లు ప్రత్యేకంగాప్లాన్ చేయించి కావలసిన అన్ని హంగులు కట్టించుకున్నారు, మెయిడ్ క్వార్టర్స్‌తో సహా బేస్‌మెంట్‌లో మూవీ థియేటర్‌కి కావలసి ఏర్పాట్లన్నీ బ్రహ్మాండంగా చేయించారు. అదొక కాన్వర్సేషన్ టాపిక్ ఇంటికి వచ్చి వారందరికూ. నాకు ఇంట్లో పని ఉండదు. బయటకు తిరిగే అలవాటూ తక్కువే. పార్టీ వెడతాను తప్పనిసరిగా. పదిమందిలో ఉండి కూడా అప్పుడప్పుడు ఒంటరిగా ! అవుతూంటాను. వారిలో ఒకరిగా ఇమడలేను చాలా సందర్భాలలో. ఎప్పుడు వెళ్ళిపోదా అని పిస్తుంది.

నాకు ఏమి కావాలి, ఏది సుఖాన్నిస్తుందనే ప్రశ్నకన్నా, ఇతరుల వద్ద ఏమున్నాయో, వారికన్నా మనవద్ద అధికంగా గొప్పగా ఉండాలనే తపన కనిపిస్తూంటుంది, ఇక్కడ కొందరి మనస్తత్వాలలో. ఒకరికన్న ఒకరు మిన్నగా ఉండాలనీ, దానిని ఇతరులు గుర్తించాలనీ పోటీ మొదలవుతుంది. దీనికి అంతు లేదు. పార్టీలలో చేసే వంటకాలనుంచీ నివసించే సౌధాలవరకూ పాకుతుంది ఈ పోటీ, ఒక అంటు వ్యాధిలా. ఇక్కడ షాపులలో క్రొత్తవస్తువులు కనిపిస్తూనే ఉంటాయి నిత్యం. పైగా స్వదేశం వెళ్ళనవసరం లేకుండానే నగలు, చీరలు వగైరా దొరుకుతాయి స్వదేశపు దుకాణాలలో. ఇక చూసుకో మన ఆడవారిలో వాటిగురించి పోటీలు, ఆడంబరాలూ. పూర్వం కేవలం బంగారునగలు కలవారికి గుర్తింపు బాగానే ఉండేది. ఇప్పుడలా కాదు. నలుగురిలో రాణించాలంటే రవ్వలు, కెంపుల నెక్లసులు వగైరా ఉండాలి. ''మీరెప్పుడూ నగలు పెట్టుకోగా చూడలేదు. సింపుల్‌గా ఉంటారు'' అన్నారొక స్నేహితురాలు పార్టీలో. దాని గూఢార్థం 'మీకు విలువైన వస్తువులు లేవా' అని. ఎంతసేపూ ఎదుటి వారికి లేవనో, వారు తమకన్నా తక్కువ అంతస్తుగలవారనో మాట్లాడుకోవడం మినహా బహుశ ఆ ఎదుటి వ్యక్తికి నగలపట్ల కోరికలేదేమోనన్న ఆలోచన వారికెందుకు రాదోమరి. నా చిన్నతనంలో మా అమ్మగారనే మాటలు ఇప్పటికీ నా చెవులలో మారుమోగుతూంటాయి. తను ఎన్నడూ ఏ సందర్భంలోనూ పట్టుచీరలు కట్టేవారు కారు. ఎప్పుడూ గుంటూరు నేత చీరలే వాడేవారు - ఇంటా బయటా కూడా. పట్టు చీరలు కట్టుకోమని నేనడిగినపుడు 'అమ్మా! నాకు పట్టుచీరలు కట్టాలనే కోరిక లేదు. ఈ నేతచీరలే శరీరానికి సుఖంగా ఉంటాయి. ఇతరులు నాకు ధనం లేదని అందువలన ఇలా ఉన్నాననీ అనుకుంటే నాకు కలిగిన నష్టమేమిటి? నాకు అన్నీ ఉన్నాయి. అన్నిటి కన్నా మించి తృప్తిఉంది.''తృప్తించెందని మనుజుడు ...'' అంటూ సుమతీశతకంలోని పద్యం చెపుతూండేవారు. అటువంటి ఆడంబరపు పార్టీలకు వెళ్ళి ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత నిద్రకూడ వచ్చేదికాదు ఆలోచనలతో.

జీవితానికి అర్థం, పరమార్థం తెలియడంలేదు. జీవితంలో దృక్పథం మారుతోంది. పూర్వం సంతోషం, సుఖాన్ని ఇచ్చే వస్తువులు, మనుష్యులు, సంఘటనలు నేడు ఆ అనుభూతి నివ్వడంలేదు. అవే వస్తువులు, అదే మనుష్యులు. వాటిలో మార్పులేదు. ఆ మార్పేదో నాలో వస్తోందనిపిస్తోంది. ఏదో చెప్పలేని వెలితి, తపన. బ్రతుకు తుది ఘడియలు సమీపించకమునుపే శరీరంలో శక్తి అంతరించకముందే నేను కోరేదేదో తెలుసుకోవాలనీ,దానిని అందుకోవాలనీ తీవ్రమైన వాంఛ చెలరేగుతోంది నాలో. అందుకే కొంతకాలం పీస్‌కోర్‌లో గడపాలనీ, మనదేశం తిరిగి చూడాలనీ కోరికతో బయలుదేరి వస్తున్నాను. నా మనసులో రగుల్కొనే ఈ అగ్ని పరాకాష్ఠ చేరక ముందే దానిని చల్లార్చి ఊరడించే ప్రయత్నమే ఈ నా నిర్ణయం. ఇది చదివి కలత చెందకు. అందరికీ జీవితంలో ఏదో ఒక మలుపులో కలిగే ఆలోచనలే ఇవి. వాటి ఆచరణలో మాత్రం తేడాలుండవచ్చు. ఆ ఆ వ్యక్తుల అభిరుచులు, చుట్టి ముట్టి ఉండే పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని బట్టి. నేనెవరో, నాకేమి కావాలో తెలుసుకునే ప్రయత్నంలో ఇది ఒక చిన్న మెట్టు మాత్రమే. నా ప్రయత్నానికి దైవబలంకూడ కావాలి. అప్పుడే ముందడుగు.

ప్రేమతో
రాధ

ఉత్తరం పూర్తిగా చదివి నిట్టూర్చి సోఫాలో పడుకున్న మాధవి లోపలకు అడుగు పెడుతూనే మూవీకి వెడదాం లెమ్మంటూ మాట్లాడుతున్న తనభర్త క్రిష్ణకు ఉత్తరాన్ని అందించింది నిస్తేజంగా.

వంగూరి ఫౌండేషన్ వారి అమెరికా కథానికల నాల్గవ సంపుటం సౌజన్యంతో....రచయిత్రి అంగీకారంతో పునః ప్రచురణ...కి.ర.

ప్రక్క ఇంట్లో అరుపులూ కేకలకు బెంబేలెత్తిన పురుషోత్తం, ఆ యింట్లోకి వెళ్ళి అరుచుకుంటున్న వారిని ఉద్దేశించి అనునయంగా చెప్పాడు :

'ఇల్లు అనగానే ఇంటికైన యజమాని, ఇంటి పెద్ద అంటూ ఒకరు ఉండాలి. వారి మాటను యింట్లో వాళు గౌరవించి, ఆ ప్రకారం నడుచు కొంటేనే సుఖశాంతులు'

'మీ అభిప్రాయంతో నేను పూర్తిగా ఏకీభవిస్తున్నాం. ఎటొచ్చీ, ఇక్కడ వారందరూ ఎవరు యజమాని ? - అనే విషయం మీదనే పోట్లాడుకుంటు న్నారు.' అన్నాడు వారి రెండో అబ్బాయి.

—యన్ శంకరశాస్త్రి
చిత్తూరు-1

పుస్తక సమీక్ష

కించిత్ భోగే భవిష్యతి

రచయిత: **వేమూరి వెంకటేశ్వరరావు**, పేజీలు 136 , ధర $10 ,
ప్రతులకు: వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా, పి.ఒ.బాక్సు 1948,స్టేఫర్డు టెక్సాసు 77497 లేదా భారతదేశంలో: వై.వి.యస్.ఆర్.యస్.సాయి, వాహిని బుక్ ట్రస్టు, 1-9-286/3, విద్యానగర్, హైదరాబాద్-500 044

ఇదేదో సంస్కృతభాషా పుస్తకమని, మనకెందుకులే అని వదిలివేయకండి. ఇవి సైన్సు ఫిక్షను కథలు. తెలుగులో ఇవి అరుదే. ఆమాటకొస్తే వైజ్ఞానిక సాంకేతిక విషయాలు తెలియచేసే వ్యాసాలు తెలుగులో శ్రీ వసంతరావు వెంకటరావు గారు వ్రాసేవరకూ లేవు. అసిమోవ్ ఆంగ్ల భాషలో, వేమూరి తెలుగులోను మెరుగులు దిద్దిన సైన్సు ఫిక్షన్ సాహిత్యాన్ని అందించారు.

విజ్ఞానవిషయాలను సామాన్య ప్రజలకు అందచేయాలన్నధ్యేయంతో కృషిచేసి, కథలను, వ్యాసాలను, పుస్తకాలను వ్రాసిన వేమూరి ఈ పది కథలను మనకు అందించారు. ఇందులోని పాత్రలు నిజజీవితంలో మనకు కనిపించే వ్యక్తులే. ప్రొఫెసరు మిడతంభొట్లు నోబెల్ బహుమానం సంపాదించిన తొలి తెలుగు వాడు అని ఒక పాత్రను పరిచయం చేస్తారు. వేమూరి వ్రాసిన సైన్సు ఫిక్షను ప్రభావం వల్లన ఓతెలుగువాడికి నోబెల్ బహుమానం వస్తే మనం అందరం సంతోషించ వలసిన విషయం. మైథాలజీతో సైన్సుని కలిపిన "కించిత్ భోగే భవిష్యతి" కథలో త్రిభువన సంచారి అయిన నారదుడు కనిపిస్తాడు. రష్యన్లు స్పూట్నిక్‌ను రోదసిలోనికి పంపక ముందే నారదుడు మూడు లోకాలలో ప్రయాణం చేసేడు. సైన్సు ఫిక్షను వ్రాతలు మన పురాతన గ్రంథాలలో ఉన్నాయంటారా? ఆర్జవజీవులలోని తాయారమ్మగారి కథ సైన్సు సూత్రాలను వివరించిన కథ. కమ్మటి పెరుగు తిన్నంత తృప్తి కలిగించే కథ పంటికింద పోక చెక్క. డిటెక్టివ్ సాహిత్యమా అని భ్రమపడే కథ దంతోదంతం కథ. మిగిలిన కథలు బిగిగా అల్లినవి, చదివి ఆనందించదగ్గవి.

వేమూరి గారి శైలి ప్రత్యేకం. వారు వాడిన భాష నూతనం. "విజ్ఞాన వేత్తలు విత్త వాంఛనీ విజ్ఞానకాంక్షని సమదృష్టితో చూడగలగాలి" అని "తెలుగువాడు వరిమొక్కలాంటివాడు, ట్రాన్స్‌ప్లేంటు చేస్తేకాని రాణించడు" అన్న వాక్యాలు మణిపూసలు. "మరొకపాఠం " అని రచయిత హెచ్చరించి సైన్సుపాఠం మొదలు పెడతారు. బుద్ధి మంతుడైన విద్యార్థివలె సైన్సుపాఠం చదువ వచ్చును, లేదా అల్లరి పిల్లవాడి వలే పాఠానికి ఎగనామం పెట్టవచ్చు. తినుభండారాలు, ప్రాణదంష్ట్రలు, ఊహానాలు, పెత్తెలుగు అన్నమాటలు పీచుతీయని కొబ్బరిబొండాలు. కంప్యూటరు పుణ్యమా అని సీసపుఅక్షరాలను కూర్పు చేయనక్కర లేకుండా తెలుగు టైపు సెట్టింగు చేయవచ్చునని వేమూరి నిరూపించారు గాని, ముద్రారాక్షసాల బెడదపోలేదు. 6వపేజీలో "ప్రతేకం" అన్నది అచ్చుతప్పు. తెలుగులోస్పెల్‌చెక్ కనిపెట్టేవరకు అచ్చు తప్పులనుండి తప్పించుకో లేమేమో! కొత్తరకపు అచ్చుతప్పు 73 పేజీలో ఉంది: రెండు లైన్లు రిపీట్ అయ్యాయి.

వేమూరివారి కించిత్ భోగే భవిష్యతి అనే కథల పుస్తకాన్ని కాలక్షేపం కోసం, లేదా విజ్ఞానసముపార్జన కోసం పఠనం చేయవచ్చు. అమెరికా తెలుగుల గేహాలలో ఇది ఒక దండివెలుగు. -**రవరసాన సత్యనారాయణ**